

FOLK OG LAND

NR. 11. 22. ÅRGANG

LØRDAG 16. JUNI 1973

LØSSALG KR. 2,—

ALARIK:

Fascistisk offensiv i Italia

Regjeringen vil forby MSI

Den langt fremskredne radikaliseringen av det politiske klimaet i Europa har omsider vekket til live en foreløpig liten men bestemt reaksjon over hele linjen. Tydeligst har denne tendensen markert seg i Italia, hvor den italienske sosiale bevegelse (MSI) har kunnet notere stor fremgang de siste par årene.



Almirante, sjefen for de italienske ny-fascistene, taler til massene.

MSI (Movimento Sociale Italiano) eller bare «nyfascistene» som de kalles utenfor Italia, ledes av Giorgio Almirante, hvis navn har vært fremme ved flere anledninger — selv i norsk presse — i forbindelse med urolighetene i Italia i den senere tid. Særlig oppsikt vakte det da han ifjor sommer under en tale i Firenze uttalte at representantene for Italias væpnede styrker sto på det nasjonale høyreside, og at MSI var rede til å overta statens oppgaver dersom det viste seg at den ikke greide det selv.

— Fra nu av skal vi la alarmklokken ringe overalt, sa han, i fabrikkene, på landet og i skolene. Samtidig gav han MSI-ungdommen i oppdrag å forberede seg på hva han kalte et frontalt sammenstøt med kommunistene. Og «for ikke å bli misforstått», som han uttrykte det, la han til at han med «frontalt sammenstøt» også mente «fysisk sammenstøt».

Hvilke krefter har så Almirante og hans MSI bak seg? Ved valget ifjor erobret bevegelsen 56 av de 630 plassene i nasjonalforsamlingen og rykket dermed opp fra å være et parti «man ikke behøvde ta alvorlig» til landets fjerde største. Medlems-tallet oppgis til 400 000 og i tillegg kommer en ungdoms-

organisasjon på 120 000 medlemmer. Dertil finnes ytterligere en militant studentgruppe, som hevder at den teller 20 000 aktivister. Bærene av den italienske fascisttradisjonen er dermed blitt en faktor man er nødt til å regne med i dagens Italia. Som et eksempel på at så er tilfelle, kan nevnes at den sittende kristelig-demokratiske regjeringen Andreotti ved flere anledninger har måttet støtte seg til MSI's representanter i parlamentet.

Den stigende populariteten til MSI blir oppfattet som et folkets «Jaså» av det sittende italienske regimet, som fortvilet leter etter «parlamentariske» påskudd til å få ram på Almirante og hans bevegelse. I den italienske grunnloven av 1948 heter det at en gjenopplivning av det nedlagte (dvs. Mussolinis) fascistparti er forbudt. I disse dager er det italienske parlamentet trådt sammen for å finne ut om denne bestemmelsen kan brukes mot MSI. At denne paragrafen ikke er blitt hentet frem tidligere, skyldes at MSI hittil bare er blitt betraktet som en kuriøs fortidslevning, som ikke kunne drive det til noe. Derfor kunne man i demokratisk storsinnethet si at det var fullt demokrati i Italia, med mulighet for

enhver til å ha sin mening, som det heter, og stemme på hvem man ville. Men nu har altså pipen fått en annen lyd, og demokratiet nøler ikke engang med å avskaffe noe det hevder er en av sine grunnleggende rettigheter. Om man nu går til det skritt å forby MSI, skal man vite at man ikke avskaffer «fascismen» ved å stanse et parti med en mer eller mindre «fascistisk» tendens. Problemet ligger i virkeligheten andre steder, og «fascismen» i dette tilfellet er ingen årsak, men en virkning.

Hvor en vesentlig del av Italias problemer i øyeblikket ligger, kommer tydelig frem av en uttalelse Guido Carli, sjefen for Banca d'Italia. Han er en internasjonalt velansett fagmann og hevder i fjorårets noe pessimistiske årsberetning at «Vår økonomi befinner seg latent på randen av bankerot».

HALLGEIR HORDE:

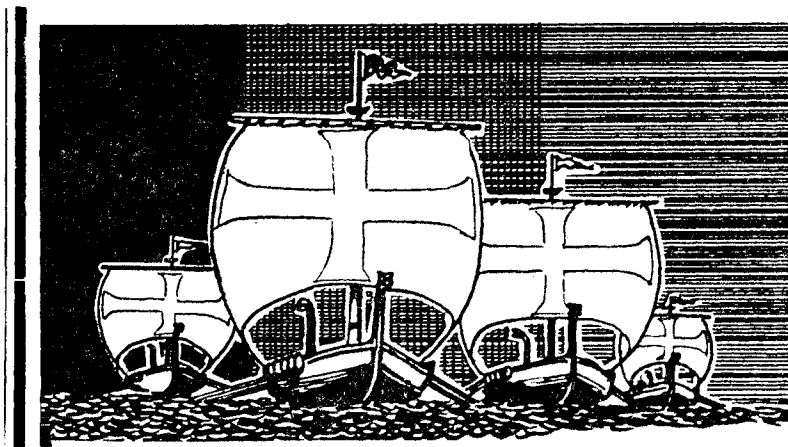
Aksjonspartiet

NYTT ALTERNATIV TIL HØYRE I NORSK POLITIKK



Tore Rygh, formannen i det nye «Aksjonspartiet».

Det er blitt fasjonabelt med nye partidannelser i fleng her i kongeriket. Noen av nyskapningene fremkommer ved at de gamle partierne sprekker i «grunnleggen-



Bare noen uker tidligere hadde den republikanske politikeren La Malfa uttalt at Italia var å sammenligne med en familie, som solgte unna møbler og malerier for å livberge seg.

Parallelt med denne utviklingen har den kommunistiske terroren også tiltatt i styrke. I årevis har det røde venstre drevet sin «klassekamp» med bombeattentater og gateterror av forskjellig slag, uten at det noen gang var snakk om å forby kommunistpartiet. Hvis politiet dukket opp på åstedet innen de røde hadde gjort seg ferdige, ble det gjerne en masse skrik om polititerror, men nu jamrer de røde seg og ber selv politiet om å gripe inn mot «fascistene».

Et typisk eksempel er det som hendte på universitetet (Forts. side 6)

Var Lindisfarne-aksjonen bare et stykke råbarket pirateri, slik vår barnelærdom hevder, eller var den egentlig et motstøt mot artsfremmede krefter, som med ild og sverd trengte seg inn på våre forfedres enemerker? Einar Frøysland bringer på side 5 et nytt interessant syn på denne episoden fra vår tidligste historie.

På side 5 finner vi også 2. avsnitt av Ralph Hewins artikkelserie om de «gode nordmenn». Denne gangen tar han dem for seg i alfabetisk rekkefølge: kjendiser fra «Norges krig».

MIDTOPPSLAGET

har dessuten et innslag om amerikansk besøk i vår redaksjon. Bill Grimstad fra den amerikanske NS-avisen «White Power» er for tiden på Europa-reise, og vår medarbeider forteller på side 4 om sine interessante samtaler med denne representanten for det uoffisielle USA.

En ny billedbok om Waffen-SS omtales også på side 4. Den er en samling av hittil ukjente fotografier fra alle frontavsnitt.

UTENRIKSKRONIKKEN

«I brennpunktet» handler denne uke om de politiske skandalene i USA og England (side 2).

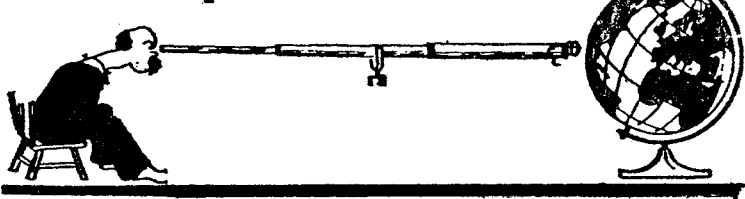
Ellers finner De «politiske minner» av et tidligere medlem i Unge Høyre, en kommentar til «torskekrigen», en svensk reaksjon etter mordet på den vesle norske piken Hege og masse annet.

at jeg skulle være klar til stortingsvalget om to år, altså i år. For øvrig er Aksjonspartiet heller ingen hastverksbeslutning, det kommer som et resultat av «Aksjon for ny politikk», som hadde som formål å etablere et alternativ til den bestående partipolitikk. Denne er nemlig ikke lenger i takt (Forts. side 6)

— Er det Anders Langes partidannelse som har inspirert Dem til å lansere enda et parti?

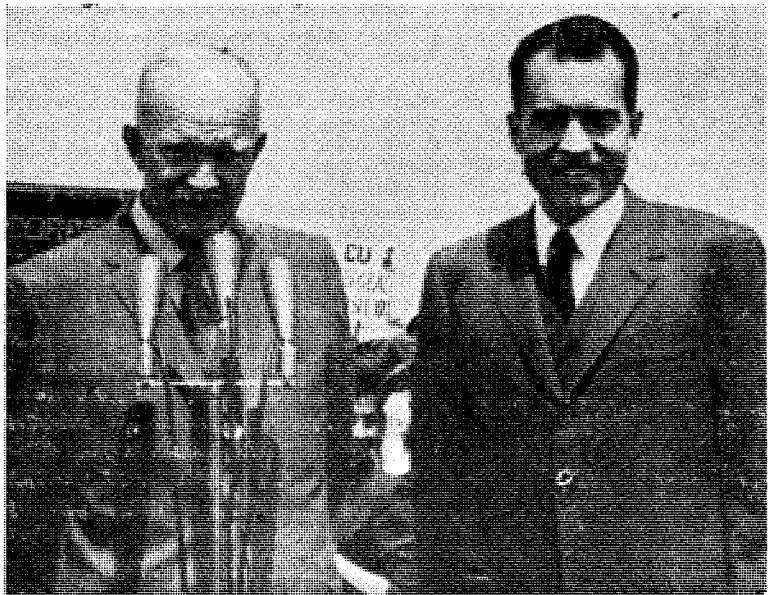
— Nei, jeg uttalte til norsk presse allerede høsten 1971

I brennpunktet:



Politikerskandalene i USA og England

Nå lukter det skunk over hele det vestlige demokrati



Så skulle da heller ikke Mr. Nixon bli noe annet enn et nytt nummer i rekken av skandaliserte US-presidenter. Her er han sammen med Eisenhower, som var så «veik» i jobben at han unngikk både attentat og skandale.

Nå stinker det riktig kraftig igjen over hele den vestlige verden, og som vanlig er det de profesjonelle politikere det stinker av. Det har det jo igrunnen alltid gjort, men denne gangen virker det som om en flokk skunk er sloppet løs. Det er klart at dette må bli gjenstand for en omtale i denne spalten, ikke minst fordi man jo også i dette land har merket en ubehagelig lukt fra samme hold. En lukt som har hatt slik gjødselekraft at det har dukket opp nye partier som paddehatter. Det tør i og for seg være en velsignelse, men det triste er jo det at når disse politikens amatører har sloppet til i det store grautfatet, så blir de etterhvert småskunker selv.

Det var naturligvis først i det store hykleriets land USA at det brakket løs med politikerskandaler. For i grunnen vet jo alle dette at amerikanske politikere alltid har vært en blanding av nai-

ve hyklere og hårdhuede kjeltringer — med få hederlige unntagelser. Nå tenker vel mange på den «store amerikaner» som et forvirret Norge har anbragt statuett av nede på Skansen, Roosevelt. Hva med ham?

Vi kunne her føle oss fristet til å svare som salig redaktør Domaas i Sjøfartstidende da han ble spurt om en kjent mann ikke var litt av en kjeltring. «For det første vil jeg ikke akkurat si kjeltring», sa redaktøren, «og for det annet vil jeg ikke si litt».

Nå, Roosevelts kjeltringstreker med Pearl Harbour og utsalget av Europa har vi behandlet så ofte i dette blad at vi ikke skal befatte oss med det her. Nå er det president Nixon som står for tur. Han har som den profesjonelle politiker han er begått visse tvilsomme ting i forbindelse med siste presidentvalg. I og for seg er det jo pussig at noen kan synes at det hele den sak som kal-

les Watergate-saken dreier seg om er noe å skrike opp om. Den som har lest om bare litt om amerikansk valgkamp, en blanding av sirkus og kjeltringstreker hvor de som støtter seierherren blir rikelig belønnet med embeder og fordeler, kan da umulig synes at det er så uohørt dette at republikanerne forsøkte å utspionere det som gikk for seg på demokratenes møter. Vi skulle ta meget feil om ikke demokratene på sin side har gjort nøyaktig det samme! Men republikanernes spioner ble altså knepet på fersk gjerning og det bør politiske kjeltringer helst ikke bli. Det er innlysende at det her dreier seg om den moralske side av saken, for alle vet at slike politikere ingen moral har. Saken er blåst opp av innenrikspolitiske grunner, bl. a. som et ledd i den krig Nixon lenge har ført med senatet fordi han har forsøkt å bremse på denne forsamlings ville pengesløseri.

Og hele den norske presse slutter seg til koret. Naturligvis, for den begriper jo svært lite av konsekvensene av denne storm mot Nixon, og den har jo selv drevet et motbydelig hyklteri i sammenheng med okkupasjons-tiden i Norge i årtier. Det er slett ikke umulig at Nixon kan gå så ribbet ut av affæren at han lite har å stille opp i forhandlingene med Bresjnev om Europa. Det var bedre om norsk presse gråt over den mulighet og tok en pause i jammeren over det tapte EF-paradis.

Mens denne de amerikanske politikeres ilde lukt siver ut over Atlanterhavet, har brødrene i Storbritannia startet egen produksjon. Pany har etpar av regjeringsmedlemmene, deriblant et medlem av Kabinettet — den indre krets omkring premierministeren — latt seg skandalisere etter omgang med call girls (til og med en farget) og har måttet gå av. Den ene var til og med lordseglbevareren.

Jo, man må i sannhet få respekt for profesjonelle politikere, og for alt deres demokratiske vesen!

Og når alt kommer til alt så må Vårherre vite hva som foregår bak kulissene i vårt eget land. P. O. Storlid antyder noe i et innlegg i FARMAND:

«Nå må den fæle Anders Lange ta seg sammen. Han bør trekke seg tilbake til Heggedal og la skikkelige partipolitikere i fred. Som enhver vet utgjør disse en uovertruffen og uovertreffelig forstandsmessig og etisk elite. Så høyt er kravene satt på det feltet at ingen andre krav behøver stilles til en stortingsmann.

Personen Lange er mistenkelig ved at han hverken søker eller

Politiske minner

Et tidligere Unge Høyre-medlem ser tilbake

For enhver ukyndig: jeg taler om Norges største ungdomspolitiske organisasjon. Et mylder av prektige medlemmer. Fra Østerdalens dypt skoger (realiserbar verdi) og ut til de drivende skjær (sikker investering i fast/flytende eiendom). Dog kommer de fleste medlemmer fra Uranienborg, Frogner og tilstøtende distrikter.

Men det var jo snakk om den politiske aktivitet? Jeg sitter her og vrir meg uavledelig i vande for om mulig å huske noe konkret. Ja, få bare ikke forhåpninger, jeg skal nok komme på noe! For at det drives politikk innenfor Unge Høyres glassbur i Stortingsgaten er hevet over enhver tvil.

Jeg kan jo komme med et lite eksempel. Man hører meget om Social Rettferdighet og Andelig Likestilling innen UH. Og hvem kjenner vel ikke det prektige slagord: Vestens Frihet for de fremadstormende Unge Demokrater med Vilje og Vekst og Vern og alldeles ikke uten Tradisjonell Nytenkning!

Mer konsist kan det knapt formuleres. Heri ligger i virkeligheten nøkkelen til forståelse av selve livsnerven innen UH. Jeg mener det Mørkeblå. Man trengte rett og slett en farve. Rødt var jo alt oppbrukt av Marxochistene. Hvitt var forbeholdt unge piker foran alteret (og selvfølgelig Mannerheim, for å være korrekt. 1918, Frihetskrigen og det ene med det andre) og Grønt

mottar stønad, trygd eller subsidier. Han er ikke bonde, fyllefant, student eller alment arbeidssky, og er derfor ikke gjest ved det produserende samfunns store gratisbespisning for spesielt innbudte. Det neste fra Heggedal blir vel et krav om at stortingsmenn skal betale moms på Stortingets restaurant, som annetfolk. Fyren er troendes til litt av hvert.

Av nok en grunn bør Anders Lange under ingen omstendighet inn på Stortinget: Går Anders Lange inn, vil det skje til fortregning for et medlem av partitrusten. Det er et spørsmål om ikke Odelsloven måtte kunne brukes mot ham.

En viss forskjell må der nemlig være. Il faut garder la distance. Å ta eliten til skyteskive slik han gjør, er meningsløst og uansvarlig. Et medlem av politiker-trusten har da også stillet fyren og hans aksjon i det rette lys ved å påpeke at det er intet mindre enn selve vårt styrings-system som nu trues av banditen fra Heggedal (Le système, c'est nous). Derfor: Ned med Anders Lange! La alle gode krefter samles til vern om styrings-eliten!» Politicus.

kunne man jo ikke ta. Det minner for meget om bønder og lignende personager av en enklere herkomst. Nei, blått er farven! Som skumspruten om baugen på en norsk hundretusentonner som med kapitalistisk eleganse pløyer oseanene!

Men jeg ville så gjerne få si noen ord om den rent politiske virksomhet. Endel foregår på sekretariatet. Mens man plundrer med colamonsteret (UH's stolthet) prater man om hvem som ligger best an til de ymse stillinger som måtte være ledige. Det hele kan forsåvidt ligne en kontordiskusjon om fremmelse og lønnpålegg. Men dette er altså en POLITISK organisasjon, det får vi ikke glemme!

Blant annet er man blitt enige om å støtte de herlige rørsler innen det afrikanske kontinent som så gjerne vil ta rotta på våre derværende hvite og fjerne slektninger. Landets navn, status o. l. spiller liten rolle. Støtte til både Abazaba, Booga Loo og Watahmelon! Finnes det tilfeldigvis hvite i landet bør man belage seg på en ting: få dem kverket. Ikke det at man lar seg påvirke av kommunister og Dagblad innen UH, så langt derifra! Dette har man kommet til på egen hånd. Ikke minst bevises dette ved at man i fordømmelsen av rasiststatene omskriver sproget brukt i resolusjonene fra SUF, ML, AIK, SF, SFU, AUF, UV, SU, AKP, Rød Fr., V, AP osv. Så kom endelig ikke her og påstå at UH er en gruppe velstående barn som dilter etter kommunistene. Selv om de har en tendens til å plagi-ere det som foreligger fra røde hold.

Imidlertid er det forskjell på folk. Dessverre er det slik at en og annen progressiv ungdomssekretær lett kan kastes ut via bakvaskelser om han eller hun taler om hjelp til ens nærmeste. Tross alt er ikke folk på Grünerløkka like eksotiske som i Botswana. Og dessuten, om man nå hjalp eldre og syke, kom man da i Dagbladet? Fikk man da oppleve trommedans i Basutoland? Og ikke minst: ved å godta slike heslige tanker som nasjonal solidaritet risikerer man jo å måtte omgås folk av den mer enkle stand! Og det får da sannelig være en grense for mørkeblå elastisitet.

Forresten har da Gud og hvermann farve-TV nå for tiden. Det behøver man ikke dra lenger enn til Vettakollen for å oppdage!

D. K.

SOMMERFERIEN!

Skal De ut å reise i ferien?

Hvorfor ikke ta med en bunke Folk og Land, som De kan legge fra Dem her og der på Deres vei? Slike strønummer på hoteller, campingplasser, turisthytter etc. kan nå mange nye lesere.

Rekvirer fra vår ekspedisjon:

inntil 50 ekspl. kr. 1,50 pr. stk.

inntil 100 ekspl. kr. 1,00 pr. stk.

over 100 ekspl. kr. 0,50 pr. stk.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

En ny generasjon nasjonalister

I det Herrens år 1945 kunne verdens demokrater feire sin andre og største triumf i dette århundre. Og denne gangen var deres seier så total som det vel er mulig å tenke seg den. I en ragnaroklignende holmgang med det germansk-nordiske Europa hadde det lyktes dem å rasere en kulturkrets, slå i stykker et verdensbilde, drepe en livsanskuelse og hugge ned en mennesketype. Det var i sannhet en bragd av dimensjoner.

Det var ingen fysisk makt lenger, som kunne motsette seg at demokratiets idealer ble gjennomført på alle plan. I tillegg bragte man med seg verdifulle erfaringer fra tiden etter den første verdenstriumf, da man — med skam å melde — nok hadde gjort nogle tabber. Slikt skulle ikke gjenta seg. Nu skulle vi endelig få den efterlengtede ene verden, der alle var like, alle var trygge og alle var mette.

Det var særlig individets rett, som var det store nummeret i den nye verden. Men man så stort på det. «Fascistene» måtte vekk — likeledes nasjonalistene, som man trodde var de førstnevntes forutsetning. At nasjonalisme egentlig er et uttrykk for individualisme på et høyere plan, det forsto man ikke eller ganske enkelt nektet å innse det. At heller ikke all nasjonalisme er «fascistisk» var også uvesentlig. Nasjonalismen var brysom, og nu hadde man en anledning til å likvidere begge deler. Man tok sjansen. Dermed var alt klart for den endelige løsningen.

Men årene er gått uten at de demokratiske visjoner er rykket oss nærmere enn til konkretiseringen av FN-palasset på Manhattan. Her griner denne bygningen en i møte som et uhyggelig monument i glass og betong over den gangen da en forblindet skare av menneskeheten ville revidere selveste skaperverket. Trodde den.

Vår venn filosofen uttalte en gang at det falske og absurde i siste omgang alltid avslører seg selv, derved at det på sin topp blomstrer ut i selvmotsigelser. For bærer av de demokratiske ideer må fruktene av det hittidige arbeide fortone seg desto mer bedrøvelig, eftersom hele vår kulturkrets er iferd med å gli tilbake og inn i de samme tilstander, som i sin tid førte til fascismens fødsel. Men analogien er ikke bare tilnærmet, det eneste som mangler på at den skal være fullstendig, er at forsyningsorganene også svikter.

Men det mest forsmadelige for demokratiets lyktemenn er at også fascistene og/eller nasjonalistene er kommet tilbake. De samme gamle problemene krever øyensynlig den samme gamle løsninger. Men det er en ny generasjon nasjonalister — en generasjon som bare har opplevd mellomkrigstiden og verdenskrigen på film og gjennom litteratur. Til gjengjeld står den ikke lenger på et tradisjonelt statsnasjonalistisk grunnlag, men har utviklet en såkalt ko-nasjonalisme eller rasebetonet nasjonalisme som det neste trinn i sitt ideologiske byggverk.

Vi tror på den gryende nasjonale idealisme, som nu bryter gjennom hos store deler av Norges og Nordens ungdom. Som sagt er det en ny generasjon, som også får oppgaven å gjenopplive en avbrutt tradisjon, men dens pågangsmot, dens insatsvilje og tro på fremtiden er den samme altovervinnende som hos tidligere slekter.

Det er et av ungdommens privilegier å kunne begeistres for en idé og gjennom en selvoppoffrende kamp føre sine idealer frem til seier. Det har vært lite å spore av denslags egenskaper i demokratiets årtier. Definitivt og forskrekkende fort har det gått nedover og inn i materialismens mørke.

Men det er også ungdommens plikt på ny å tenne idealismens rene flamme og nære den i tider som skal komme. Vi aner en ny, nasjonal oppstandelse — et anslag mot de menn og det regimet, som har underslått vår nasjonale tradisjon og fornektet vår identitet som folk. Vi tviler heller ikke på at de unge slekter vil greie det igjen . . .

Nøktern analyse av Syd-Afrika

I bok av den kjente tyske publisist Kurt Ziesel.

På sydspissen av det afrikanske kontinent har i snart 400 år en hvit folkegruppe holdt oppe et høytstående kultursamfunn. I mannsalder etter mannsalder har dette samfunn motsatt seg aggresjonen fra de omkringliggende negerstammer. I vårt eget deilige århundre har Syd-Afrikas boere først måttet reise seg i direkte krig mot engelske pengeinteresser, og i etterkrigstiden er de blitt presset mot veggen av en sinnssyk verdens sjikaner, forfølgelse og utryddelsesforsøk.

Syd-Afrika og Rhodesia er teamet for en bok som nylig er utkommet på Lehmanns forlag i München.*)

Forfatteren, Kurt Ziesel, som er en kjent høyreorientert publisist i Vest-Tyskland, og som i egenskap av redaktør av den opplagssterke «Deutschland-Magazin» også spiller en vesentlig politisk rolle, gir her en fordomsfri og nyansert fremstilling av de utrolige vanskeligheter våre hvite rasefrender har å kjempe med på det mørke kontinent. Og resultatet — Apartheidstaten — som nu også arbeider seg frem i Rhodesia, er til tross for den verdensomspennende kriminalisering, det mest menneskeverdige og konstruktive system som vi hittil har opplevet i et fler-rase-samfunn. I Syd-Afrika hersker forståelse og harmoni mellom folkegruppene i motsetning til f. eks. det liberalistiske USA, som siden den røde Roosevelts inntreden, har forsøkt å gå den motsatte vei.

Interessant er også Ziesels beskrivelse av det sterkt tysk-pregede samfunn i den tidligere keiser-tyske koloni Syd-Vest-Afrika. Her lever tysk kultur og åndsliv videre, båret oppe av et robust og livskraftig folkeferd i småbyene langt inne på steppene i et ugjestmildt landskap. Hvor mange oppgjødde og omdreserte forbundstyskere skjenker vel sine slektninger her nede en eneste tanke?

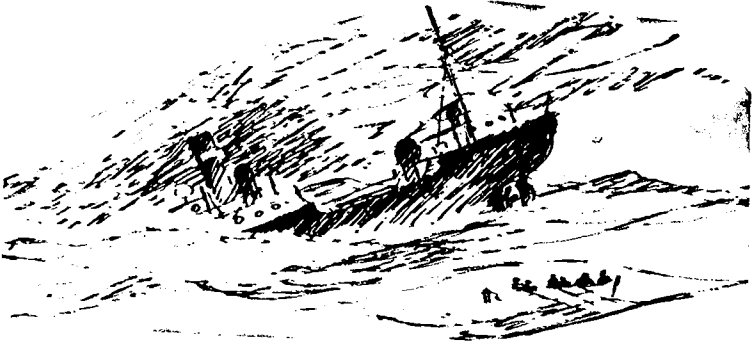
Kurt Ziesel har gjennom sin bok gitt en rent nøktern beskrivelse av forholdene, han konstaterer fakta og deres bakgrunn. Noe dypere ned i de rasepsykologiske teorier, som vi jo vet utforskes intensivt nettopp i Syd-Afrika, går han ikke. Boken er likevel jevnt god, med solide argumenter for de som vil bevare et selvstendig hode, og kan derfor med god samvittighet anbefales.

MJØLNIR

*) Kurt Ziesel: «Schwarz und Weiss in Afrika». 145 sider. 12 s. bilder. Lehmanns Verlag, München. Boken kan bestilles fra FOLK OG LANDS boktjeneste.

Hvis Moses hadde vært medlem av en Komité, ville Israels barn fremdeles oppholdt seg i Egypt. (Roland Dangerfield)

Sannheten varer lengst



Til bunns for demokratiet. Menneskeofring i moderne stil.

Vårt innlegg i nr. 9 om senkningen av «Lusitania» har resultert i en rekke brever til redaksjonen. Dessverre kan vi ikke gjengi alle sammen, men bringer her den fyldigste kommentaren vi har mottatt om dette emnet, som later til å ha opptatt mange av leserne.

Vi som er så gamle at vi har opplevet begge verdenskrigene, minnes løgnpropagandaen fra de alliertes side under første verdenskrig om at de tyske soldatene spidde småbarn på bajonettene i Belgien osv. osv. Men vi husker også at da de tyske soldatene kom til Norge under siste krigen, opptrådte de så veldisiplinert at gamle folk i Oslo daglig nær sagt snakker om at det var mye tryggere å ferdes på gatene under okkupasjonen, trass i mørklegging, enn det er i dagens Oslo med overfall og veskenapping over en lav sko på invalide og gamle mennesker.

Trass i dette florerer dagspressen med artikler om «de fæle tyskerne», ja nesten 30 år etter siste krig utleverer USA gifte kvinner derfra til Tyskland etter ordre av jødiske «nazijegere», mens hjemlige Feldmannrovmordere selvsagt «unngår» å bli oppdaget fra samme hold.

Vi som har lest ukebladet VI MENN noen år, kan vel neppe påstå at bladet har vært særlig tyskvennlig i sine artikler. Derfor måtte en nesten sperre øynene opp når en i nr. 18 for 1. mai 1973 kunne lese artikkelen «Hva er sannheten om Lusitania?» Artikkelen er lang, så jeg tillater meg å sitere enkelte ting derfra:

«I dag vet vi at Lusitania var væpnet som britisk hjelpekrysser og at den fraktet flere tonn ammunisjon og eksplosiver i lasten. Hvorfor ble passasjerskipets marine eskorte kalt tilbake til London? Hvorfor ble skipets virkelige last aldri offentliggjort? Hvorfor har engelske myndigheter i årtier holdt tilbake virkelige opplysninger om skipets skjebne?

Blant dem som omkom under ulykken, var over 100 amerikanere. Det ble en av årsakene til at USA til slutt gikk med i Den første verdenskrig. Fra krigens begynnelse hadde britene arbeidet aktivt for å oppnå dette.

Samme dag som den britiske 30 000-tonneren Lusitania i mai 1915 forlot New York med nesten 2000 personer ombord, ble de reisende advart. Den tyske ambassade i Washington rykket inn en advarsel i amerikanske aviser. Få døgn senere ble skipet torpedert av en tysk ubåt sør for Irland. Offisiell historie gikk lenge ut på at angrepet var en overlagt udåd fra tyskernes side. —

Blant de 1201 som omkom var 124 amerikanere, og det var nok til å utløse en bølge av harme blant amerikanerne, som selv fredspolitikeren Woodrow Wilson til slutt måtte la seg rive med av. En tysk ubåt hadde uten varsel torpedert et «ubevæpnet» passasjerskip med mange passasjerer fra nøytrale nasjoner, og til og med hindret andre fartøyer fra å redde de overlevende! Et så brutalt anslag mot friheten på havet og alle vedtatte regler for ferdselen der, kunne bare besvares med krig . . .

Omtrent slik var oppfatningen den gang av det som skjedde den skjebnesvangre fredagen utenfor sørkysten av Irland, og omtrent slik har den holdt seg til langt opp i våre dager. Selv idag finnes det dokumenter om Lusitanias siste ferd som man nekter å frigi i Storbritannia og USA, til tross for at vi for lengst har passert den 30-årsgrensen som vanligvis gjelder for slik frigivelse. (Forts. side 7)

Hvorledes er det med hundrekroningen?

Har DU lettet din samvittighet og innbetalt den til vårt driftsfond?

Eller om du foretrekker: Skaffet oss to nye abonnenter?

HVIS IKKE

Gjør det straks!

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.



«Big Brother»

Er organisasjonsfriheten illusorisk? Er det egentlig et jernnårdt LO/Arbeiderparti-diktatur som skjuler seg bak fromme ord om «demokrati i hverdagen». Slik kan man spørre etter episoden på Kværner Bruk, hvor de uorganiserte ble truet inn i en forening de ikke ønsket å stå tilsluttet. På ekte bolsjevik-maner ble alle fagre ord om individets rett feid tilside og inn på scenen kom trusler og ulovlige streiker. Den lille manns rett ble som alltid knust under de mektige fagorganisasjonenes diktatur.

Er det så uforståelig for LO-ledelsen, at det her i landet kan finnes arbeidere, som ikke ønsker å støtte Arbeiderpartiets valgkamp eller Arbeiderpartiets avis — hit går nemlig en stor del av de innkomne fagforeningspenger. Og hvor skulle de ellers gå? Det begynner å bli en stund siden LO fant å kunne støtte en streik blant sine medlemmer. De fleste streiker vi har hatt i de senere år er blitt erklært ulovlige og tariffstridige, og straks har den lokale LO-pamp rykket ut med sin «avstandstagen» fra prosjektet — og dermed har alle utbetalinger under streiken blitt regulert etter hva man kunne tigge seg til gjennom Suffe-innsamlinger o. l.

.. Og hva er det så LO ellers har å tilby? De tar seg av forhandlingene og passer medlemmenes lønsmessige interesser. Vel og bra, men hva med de uorganiserte — snylter de på denne ordningen? På en måte ja, men LO's lønnspolitikk påvirker også prisene og derigjennom rammes også de uorganiserte — og det er derfor ikke så helt urimelig at de får kompensasjon gjennom å bli lønnet på like fot med de organiserte. At de på den måten oppnår de samme fordelene som LO-medlemmene er løgn. I sitt forhold til arbeidsgiveren står de uten den beskyttelse en bakenforliggende organisasjon og drevne forhandlere tross alt utgjør. Likeledes er de selv sagt satt utenfor alle eventuelle goder i form av feriehytter o. l. som fagforeningen disponerer. Det er derfor noe drøyt av LO å påstå

at atmosfæren på arbeidsplassene blir forgiftet av den grunn at de uorganiserte nyter godt av ting de ikke selv er med på å bidra til.

Dessuten burde det være nok å minne om enhver norsk borgers soleklare rett til å stå utenfor en politisk bakspillerorg. som LO. Det er for øvrig gjerne fra dette hold man hører de mest hysteriske rop om menneskerettigheter, sosialisme og individuell frihet ellers. Er det

te bare for å skjule sin egen dårlige samvittighet, sitt eget jernhårde diktatur og sin egen forakt for norsk lov — eller er det ganske enkelt redslen for å miste medlemmer og selv igjen havne blant «gutta på golvet», som gjør at LO finner å måtte avfeie individets rettigheter for å opprettholde sitt imperium og sin melkeku-virksomhet for det som merkelig nok kalles «Arbeiderpartiet».

NSWPP-representant besøker Norge

Bill Grimstad, medarbeider i avisen «White Power» og medlem av NSWPP i USA, besøkte Norge den 16. og 17. mai.

Bill Grimstad, medarbeider i avisen «White Power» og medlem av NSWPP i USA, besøkte Norge den 16. og 17. mai.

Et særdeles hyggelig og overraskende besøk ble Folk og Land tildel, da Bill Grimstad fra NSWPP kontaktet oss den 16. mai. Bill Grimstad, var sendt til Europa av NSWPP for å utføre forskjellige oppdrag for sitt parti. Selvsagt benyttet vi sjansen til å forhøre oss om de amerikanske nasjonalsocialistenes syn på de merkelige ting som foregår i verden og i USA i dag. Det ble intet intervju av tradisjonelt merke. Dels foregikk det midt oppe i travelheten i redaksjonen og dels under avviklingen av barnetoget 17. mai, samt på en av byens restauranter rett før han forlot Norge til fordel for Danmark og Riksføreren for Danmarks unge nasjonalsocialister, Riis-Knudsen, i Aarhus.

Men det var likevel ikke få interessante opplysninger og synspunkter vi fikk anledning til å diskutere med den sympatiske amerikaneren. Vet f. eks. Folk og Lands lesere at den ene av de to første astronautene som satte sin fot på vår naboklode, månen, var 33. grads frimurer,

og at de — ganske uoffisielt — hadde med et symbol identisk med et som preger losjene i USA? At denne org. er av viktighet for den politiske kamp som føres i USA, ble vi klar over da Grimstad avslørte, at Frimureriet var en av de få ting de aldri angrep i «White Power». Og det ganske enkelt for at de da ville møte en enormt mektig og omfattende boikott, som ville umuliggjøre videre utgivelse av avisen.

OM JØDENE

Jødene derimot, kunne de fremdeles angripe åpent. At dette spørsmål er så viktig i USA skyldes ikke utelukkende rasespørsmålet, men den enorme makt jødene har opparbeidet seg i landet. Maten man spiser er merket etter jødisk «kosher-food» skikk, og viser dermed at dyrene er blitt slaktet på en for dyrevenner grusom, og for alle hvite forbrukere, fordvrende måte. I statsadministrasjonen sitter «Tricky Dick», omgitt av jødiske rådgivere. Mest kjent her hjemme er Kissinger — presidentens personlige «advicer». I gatene kiemper idag velutstyrte amerikanske NS-Stormtropper mot militante jødiske org. som Jewish Defense League. USA har antagelig et verre jødeproblem idag enn Europa og da særlig Tyskland hadde før siste verdenskrig.

TILBAKE TIL AFRIKA

«De sorte», sa Bill Grimstad, «er et problem for USA (Forts. side 6)»

BOKTJENESTEN:

Et billedverk om Waffen-SS



«Aldri tidligere har noen våpengrens soldater formådd å risse sitt navn inn i krigshistorien på en slik måte som mennene fra Waffen-SS. Demjansk, Rshew, Ladogasjøen, Normandie, Ardennene — hver og ett av disse navnene bærer vitnesbyrd om de høyeste militære prestasjoner båret frem av en forsvarsgren, som oppnådde et legendarisk ry på begge sider av frontlinjen — et ry som varierte fra misunnelig beundring til overtroisk frykt. Både venn og fiende var enige om en ting: I Waffen-SS kjempet krigsmenn som ikke hadde sine like og heller ikke ble overtruffet av noen andre våpenarters. Waffen-SS var blitt selveste inkarnasjonen av soldatisk standhaftighet og en angrepslyst uten sidestykke».

Med disse ordene innleder Heinz Höhne sin epilog i dette enestående billedverket om det sagnomsuste Waffen-SS, som i våre dager har gjort noe av en karriere også i bokverdenen. Men den boken det her er tale om, avviker en hel del fra alle dem vi har sett tidligere. Den er ikke «forfattet» av noen og er heller ikke et debattinnlegg eller et forsvarsskrift utover det de hundrevis av fotografiene selv kan fortelle. At boken i det hele tatt kom istand skyldes nærmest en tilfældighet idet den er bygget opp omkring et utvalg av ca. 100 000 kontaktkopier av bilder fra SS-krigsberetningenes negativmateriale som i 1945 skulle tilintetgjøres ifølge ordre fra Reichssicherheitshauptamt. Negative ble også faktisk brent, men ved et sammentreff av omstendigheter ble de små kontaktkopiene bevart. De er først nu nylig dukket frem igjen fra sitt gjemte, og de

beste av dem ble valgt ut med henblikk på den foreliggende billedbok.

Det er da også blitt et verk av de sjeldne. For alle som vet å verdsette fotografiet som dokument vil den temmelig snart være en eftersøkt raritet. Med henblikk på en større leser-, eller skal vi si titterkrets, er den også forsynt med en engelsk oversettelse av den meget knappe, tyske teksten.

Den eneste form for redigering som har funnet sted, er den møysommelige rekonstruksjonen av bildenes kronologiske rekkefølge og identifikasjonen av deres innhold, slik at boken kan presentere dem overensstemmende med krigens hendelsesforløp. De originale kopiene var nemlig uten enhver tekst eller datering.

Bildene gjør et usedvanlig sterkt inntrykk — men så er de også tatt av fotografer som selv tjenestegjorde i de

Forts. s. 6

ACHTUNG!

Alle Gegengrupper i Oslo-området.
Ny tid er kl. 18.30.
Innrykning som vanlig.

I HISTORIENS LYS:

Hvem var de «gode nordmenn»

AV RALPH HEWINS

II.

En ajourført HVEM ER HVEM over «gode nordmenn» ville kaste lys over endringene som har skjedd med hensyn til hva det legges vekt på når det gjelder personlig anseelse. La meg antyde ajourføringen: (Kildeforkortelsene angitt i fotnoten.)

BERG, Paal, høyesterettsjustitiarius, skaper av Administrasjonsrådet og Hjemmefront-koordinator. «Den norske regjering umuliggjorde en fair rettergang mot Quisling ved å tillate en så kontroversiell juridisk figur som Paal Berg å delta i domfellelsen av deres tidligere politiske motstander — Det var en politisk domfellelse. Av alle dem som var tilstede i retten burde høyesterettsjustitiarius Berg, som spilte en lite ærefull rolle i april 1940, ha vært mest klar over sannheten i det Quisling sa. Kanskje dette var Quislings hensikt, hvis han lykkedes var det hans sluttseier».

(Hayes)

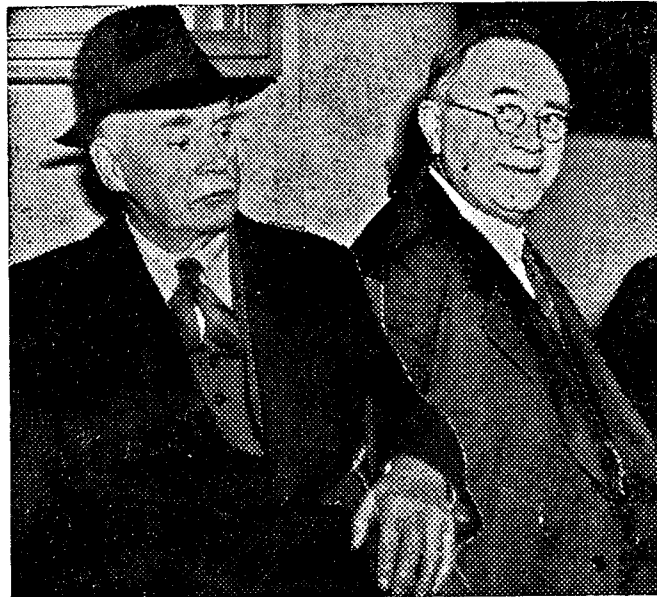
GERHARDSSEN, Einar, førkrigs antimilitarist og etterkrigs statsminister (Arbeiderpartiet). «Han er alt det positive folk sier om ham, men han er fortsatt arbeiderpartilederen som ikke forstår noe av verdenspolitikken. Han står nå der forsvarsminister (Oscar) Torp sto for ti år siden — De lever fortsatt (juni 1945) i en drømmeverden. (Lie i FO-dokumenter. DB).

HAMBRO, Carl Joachim, stortingspresident. «Han spiller alene av mystiske grunner som bare han selv kjenner til (a lone hand for obscure reasons of his own) (Sir Laurence Collier, sjef for FO Northern Dept. og senere ambassadør til Norge. DB).

Han var kranglevoren. Han trodde alltid han visste best, og det gjorde han ikke. — Han var først og fremst pro-Hambro». (Collier. FO og DB).

«Hr. Lie ringte nylig til hr. Haigh (FO) og nevnte at

Kildeforkortelsene angir: FO refererer seg til the British Foreign Office dokumenter i the Public Record Office, London og DB til Dagbladets serie med 8 utdrag 7. til 21. april 1973. «Hayes» refererer seg til dr. Paul Hayes' bok «Quisling» (Davis & Charles, UK, 1971). Cadogan var sjef for the British Foreign Office 1938—46, senere ambassadør til FN.



Som kommentar til 9. april 1940 hadde ovenstående herrer, Koht og Nygaardsvold følgende å si: «Elles synes det tydeleg at noko må ha klikka i hjernen min den kvelden», «Det her badd'æ nå ailler trudd».

han hadde hørt — at hr. Carl Hambro, presidenten for Det norske Storting planla å reise hjem før den norske regjering. Av forskjellige grunner var hr. Lie meget opptatt av at Hambro ikke skulle gjøre det — Kaptein Kennedy (M.I.5) sa at han ville gjøre sitt beste for å advare alle sikkerhetsmyndigheter hvis Hambro skulle forsøke å komme ut av landet på en uoffisiell måte». (W. J. Ewart fra FO Northern Dept, 17.5.45 DB).

Hambro til Werner Erichsen (Morgenbladet og NTB): «Dere som var hjemme under krigen var enten idioter eller forbrytere». (Aftenposten 25.10.69).

«Det har vært mange problemer før regjeringen ble dannet. (1945) Vi har forstått at det var C. Hambro som var den største trøbbelmakeren — Hambro forsøkte meget iherdig å gjenvinne den stilling han mistet da han møtte den kalde skulder under møtet 1. juni mellom medlemmer av Hjemmefronten og den norske regjering — Hr. Hambro synes å ha skadd seg selv ganske mye og fått opinionen mot seg — hvilket bare er til det gode». (FO Northern Dept. DB).

HAAKON VII. «Den norske konge sendte trettende budskap. Preparing to do a 'Leopold'. (Forberedte seg på å gjøre som (kong) Leopold). Trakk opp et svar og henstilte inntrengende til ham ikke å være et fjols (an ass) — en forræder. Fikk det godkjent av WSC (Churchill) og Chamberlain». (Cadogans FO Diary, 5.6.1940).

«Kongen trodde at de allierte ville vinne til slutt, men etter at de allierte hadde trukket seg tilbake og nord-

mennene ikke hadde ammunisjon, måtte Norge gi opp å slåss og forhandle med tyskerne. Senere, 5. juni, gikk imidlertid Kongen og Kronprinsen med på etter sterkt britisk press, å komme til England». (Sir Llewellyn Woodward i «British Policy in the Second World War», bygget på offisielle dokumenter).

«Stockholmgruppen (av norske utsendinger) faktisk rådet (Nygaardsvold) regjeringen til å gå av, Kongen til å abdisere midlertidig — og at Kongen eventuelt skal overlate makten til et «Riksråd» (Unni Diesens «Kvinne i krig» 22.6.40).

(Forts. side 7)

«Demokratisk våldsdåd!»

Mordet på 6 år gamle Hege sjokkerte de svenske nasjonalsosialistene.

«Det fruktansvärda mordet på den norska lilla flickan har upprört våra sinnen till högsta punkt. Tyvärr är vi maktlösa, men skämmas i djupet av vår svenskhet över att ett sådant monster som denne mördare i namnet svensk skall ha begått den fruktansvärda dåd mot den norska familjen. Ett flygblad med första upplaga femtusen exemplar har vi låtit sprida över vårt land».

Slik skriver Nordiska Rikspartiets leder, Göran Assar Oredsson, til oss i et privat brev. Det nevnte flygblad er av en slik art at det fortjener å bli kjent også her i Norge. NRP tar utgangspunkt i den svenske «demokratiske» avisen «Aftonbladets» overskrift i forbindelse med sexual-mordet: «Sådana här mord kan vi inte skydda oss mot.»

«Jo, det kan vi», slår NRP fast og fortsetter:

Demokratiet kan «beskytte oss» imot uvelkomne barn. De myrdes ubarmhjer-

EINAR FRØYSLAND:

Lindisfarne — et germansk symbol

Den 8. juni var det 1180 år siden «hedenske menn forferdelig ødela Guds kirke på Lindisfarne med rov og manndrap» som det står i krøniken. Denne episoden danner opptakten til den nordiske krafteksplosjon som vi kaller vikingtiden, og som ofte er blitt berømmet eller fordømt alt etter hvem som har omtalt den, men som i den senere tid nærmest er forsøkt dysset ned av våre demokratiske tradisjonsfornektere.

Akkurat som hin kinesiske keiser som lot brenne alle bøker fordi han ville at Kinas historie skulle begynne med han, så har en inntrykk av at demokratiets indoktrinaturer ønsker å innbille folk at Norges og Nordens historie egentlig begynner med dem. Alt som er skjedd tidligere er udemokratisk og bør derfor glemmes. Alle forbindelser med fortiden bør helst brytes eller gjøres så uvesentlige og latterlige som mulig, så folk ikke blir i stand til å hente inspirasjon fra tidligere tider da den demokratiske pest ennå ikke hadde lemlestet den norske stamme såvel fysisk som mentalt.

Hvorfor er det da så viktig å opprettholde minnet om Lindisfarne idag? Episoden Lindisfarne, heter det, var jo ikke annet enn et plyndringstokt blant utallige andre både før og siden. Jo, Lindisfarne vil for all etter-

tid symbolisere den nordiske reaksjon på fremmede ideer og makter som truer dens (Nordens) egenart.

På slutten av 700-tallet førte det frankiske riket godt understøttet av den katolske kirke en brutal undertrykkelseskrig som grenset til folkemord mot sakserne i Tyskland, det siste germanske folk som hadde bevart det opprinnelige germanske stammesamfunn, og som forvaltet den eldgamle germanske helligdom, Irminsul, som nå ble ødelagt fullstendig. Dette første av mange «korstog» som maktsyke representanter for «kjærlighetens» religion oppmuntret til, gjorde nok et sterkt inntrykk på de nordiske folk og på danskene i særdeleshet. De var saksernes naboer i nord og kunne vente å bli de neste som ble angrepet. På tross av pavens iherdige oppfordringer til frankerne om å kristne danene med sverd og ild, fant frankerne det mer lønnsomt å føre krig mot avarene, et ikke-germansk folkeslag som gjennom lengre tid hadde samlet seg opp enorme rikdommer, og som var lettere å ha med å gjøre.

Så kunne nord-germanerne samle seg til motangrep. Det hadde neppe gått upåaktet hen hos disse at i de germanske områder hvor kristendommen hadde fått fast fotfeste, var de gamle germanske frihetsidealer blitt tråkket under fot og bonderepublikkene som ble styrt av ansvarlige høvdingar var blitt erstattet av et fåmannsvelde som sammen med en parasittkaste av prester og munkar undertrykket de tidligere så frie stammer.

Dette var nok blitt lagt merke til, og man forsto at innførelsen av kristendommen snart ville bli etterfulgt av et lignende system som nå hersket i de områder som var omvendt til kristendommen. Gjennom handelsmenn var man også blitt klar over at kirkene og klostrene rommet store verdier, og derfor fant man å kunne kombinere det nyttige med det behagelige; man kunne kombinere angrep på de kristne institusjoner for å svekke dens makt med matnyttig ervervelse av de rikdommer som de samme institusjoner hadde samlet opp.

Men den nordiske individualismen fornektet seg ikke. Enkelte stormenn fant ut at man kunne benytte seg

(Forts. side 8)

(Forts. side 7)

Fascistisk offensiv - - -

(Forts. fra side 1)

i Catalina, der den venstre-vridde professoren Johannes Agnoli fra Øst-Berlin skulle holde foredrag om «Manipulasjonene innen pressen». Til en overraskende avveksling dukket det opp en høyre-radikal gruppe, som med kommandomessig presisjon kastet ut både professoren og de røde studentene. Politiet rakk ikke frem til møtelokalet før hele forsamlingen allerede var sprengt.

Venstrefløyens anarkistiske fremgangsmåter har selv sagt også ført til en tilsvarende holdning på ytterste høyre, representert ved f. eks. Squadre Azione Mussolini, som vel best kan oversettes med «Mussolinis stormtropper». Denne formasjonen befinner seg såvidt vi kan skjønne i konstant håndgemeng med kommunistene. Men både kommunistpartiet og MSI har tatt avstand fra slike ytterliggående aksjoner som preger disse gruppene.

Giorgio Almirante har i denne forbindelse uttalt: «Jeg avviser maktanvendelse i og for seg. Men hvis man slår oss på det høyre kinnet,

vender vi ikke det venstre til, slik som evangeliet nok ønsker vi skulle gjøre. Hvis man går til angrep på oss, slik som det til stadighet skjer, forsvarer vi oss».

Det betyr at MSI ikke har tenkt å la seg skremme vekk fra arenaen ved at det sittende regimet lar venstrelementene få praktisere sin «klassekamp» på bevegelsesens medlemmer uantastet eller ved at partiet forbys. — Ingen kan herefter jage oss tilbake til isolasjonens og forfølgelsesens ghettoer, sier Almirante.

Når det italienske parlamentet nu skal vurdere hva som er mest lønnsomt — å forby MSI eller ikke — kan det være verd å ta med i beregningen at et forbud bare kan virke mot sin hensikt, dersom det blir iverksatt på et psykologisk feilaktig tidspunkt. I beste fall vil det bare være å skyve problemene foran seg. De blir neppe lettere å løse en annen gang.

Åpningen til høyre er ikke et lokalt italiensk fenomen, men et alminnelig trekk i hele Europa. Det er ikke bare værhanene som har snudd seg, det er vinden.

Aksjonspartiet — —

(Forts. fra side 1)

med folkemeningen. Et godt eksempel på dette er uhjelpen.

IKKE NOE SKATTE-NEKTERPARTI

— De går altså ikke inn for en skattereduksjon på linje med Anders Langes parti?

— Nei, løfter om nedsettning av skattene har alltid vært ansett som den billigste form for stemmefiske. Vi vil en omprioritering snarere enn en nedskjæring. En sterk skattereduksjon er uansvarlig politikk. Selvsagt kan det spares inn på unødvendige utgifter, men slike midler skal først og fremst dekke behov i vårt eget land. Skattepolitikken må stimulere til økt arbeidsinnsats og produksjon. Og progressjonen i beskatningen må ikke gjøres så stor at det blir ulønnsomt å utføre ekstraarbeide.

Videre må fordelingen av samfunnets ressurser base- res på at familien er samfunnets grunnvoll, og at det er barna som er landets fremtid.

VEKK MED U-HJELPEN

— De bærer et merke med teksten «Nei til u-hjelp» på jakken. Er det en post i Aksjonspartiets program?

— Ja, vi er motstandere av at u-hjelpen bevilges over

statsbudsjettet. Den burde begrenses til det som blir gitt frivillig, f. eks. gjennom innsamlingsaksjoner. Det er en skam at millionene ruller så lett vint ut til verdens avkroker mens våre egne handicappede må ty til tigging og lotteri for å skaffe de midler de trenger.

— Hvilke nøkkelpunkter står ellers på Aksjonspartiets program?

— Vi går inn for strengere behandling av forbrytere, særlig voldsforbrytere. De skal ikke dulles med av psykologer, men bringes til å forstå at samfunnet ikke vil finne seg i lovbrudd. Hovedformålet med straff må være å beskytte samfunnet mot forbrytelser. Politiet må til enhver tid få de bevilgninger som er nødvendige for opprettholdelse av lov og orden. Vi er dessuten motstandere av at alle slags samfunns-skadelige og nedbrytende tendenser skal godtas. Vi vil ha et sunt samfunn, som ikke tillater at samfunnsfiendtlige krefter driver sin virksomhet.

Videre vil vi at landets alkoholpolitikk skal bringes mer i overensstemmelse med alminnelig fornuft. Flertallet av befolkningen skal ikke pålegges restriksjoner og ulemper fordi et lite antall personer ikke kan omgås alkohol på en fornuftig måte.

Vårt plateutvalg omfatter nu følgende titler:

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalist og orkestre.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmacht-kommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den hørtes over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Nr. 357/358 *Führer befehl...* Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opptak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riksdagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 *Volk ans Gewehr*. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktovertagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Nr. 363/364 *Vorwärts voran!* Fra Saar-avstemningen 1935 til vestfelttoget 1940. Riksdagstaler av Hitler, radioens «særmeldinger», frontrapporter fra kanalkysten og marsjmusikk, fanfarer og kampsanger.

Nr. 365/366 *Einigkeit und Recht und Freiheit*. Hitlers berømte tale den 28. april 1939, da han holdt et oppgjør med Roosevelts «spørreskjema» og fikk selv diplomatiosjen til å gi seg latteren i vold. Taleren Hitler på sitt beste.

Nr. 367/368 *Aufruf an das deutsche Volk*. Hitlers radio-opprop den 2. februar 1933 etter maktovertagelsen. Goebbels' tale i Berliner Sportpalast åtte dager senere. Deres visjoner, forhåpninger fastholdt i platerillen.

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürnberger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hemmelig tilleggsprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de anklagtes sluttinnlegg.

Alle dobbeltnummer består av to plater som hver koster kr. 60,— pluss porto. Bestillinger rettes til vår Boktjeneste.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

«TVERRPOLITISK»

— Hvorfra venter De å kunne rekrutere Deres tilhengere?

— Aksjonspartiet tar ikke sikte på å bli noe gruppeparti, og det er vårt inntrykk hittil at våre tilhengere kommer fra hele spekteret av politiske oppfatninger. Det samme gjelder aldersfordelingen. Den klassestrid som gjenspeiler seg i de etablerte partiers navn og politikk tilhører en svunnen tid, og er helt urealistisk i våre dager. Vår profil er derfor «tverrpolitisk» i den utstrekning man kan bruke dette uttrykket om et parti.

— Er Aksjonspartiet et sosialistisk parti?

— Nei, ikke i norsk parlamentarisk betydning.

JA TIL EUROPA OG NATO

— Hvilken holdning inntar Aksjonspartiet til faktorer som EF og NATO?

— Vi støtter tiltak som styrker og forener Europa, og siden EF er et skritt på veien i den retning, stemmer vi for, selv om det kan gjøres innvendinger mot visse praktiske sider av saken. Når det gjelder NATO vil vi opprettholde medlemskapet inntil et like godt eller bedre alternativ foreligger. Vi vil ha en utenrikspolitikk som ivaretar de europeiske folks interesser overfor den øvrige verden.

— Og nu er De altså klar til å stille lister ved høstens stortingsvalg?

— Ja, vi regner med å kunne delta i minst 10 fylker.

— Og derefter bærer det inn på Stortinget?

— Det vil tiden vise. Vi arbeider forøvrig på lengre sikt i norsk politikk enn 10. september.

NSWPP-representant -

(Forts. fra side 4)

og ikke spesielt for oss. I motsetning til jødene er de for lite intelligente og alt for makelig anlagt til å starte noen organisert kamp mot oss. Det har vært spredde til- løp, men de har vist seg for feige til at vi kan ta dem alvorlig. Det som derimot er alvorlig, er den markerte overvekt de utgjør på forbryterstatistikkene. Voldtekt ran og bakholdsmord på hvite begått av negre er i dagens USA svært alminnelig. Politisk hjelper det oss til å vekke våre rasefeller — rent menneskelig gjør det oss svært ondt. Vi brakte ikke de sorte til USA. Den «importen» var det stort sett jødiske handelsmenn som hadde ansvaret for. Her viste Grimstad oss en bok, som beviste riktigheten av hans påstand). Vår løsning er, fortsatte han, å sende de sorte tilbake til Afrika på statens regning.

Om de sosiale forhold hadde vår venn ikke mye godt å si om hjemlandet. På spørsmål om Nasjonalistene ønsket å innføre en gratis sykehusordning, som i Norge, var svaret «selvsagt». Slik som det var idag kom betalingen først — eventuell behandling senere.

KLANEN — LAVPANNET BERME

Ku Klux Klan tiltaler ikke de amerikanske nasjonalistene noe særlig. «De lever ennå i borgerkrigens dager og har mistet evnen til å fornye seg. De har ingen fremoverrettet moderne ideologi, som oss, og deres folk består for det meste av «low brows»-berme, uten fantasi og andre ønsker enn å denge opp og lunsje enslige, underlegne negre. En slik fremferd er utenkelig for amerikanske nasjonalsosialister, selv om det i våre rekker også er en og annen «klansmann».

Om kretsen rundt avisen «Thunderbolt», hadde Bill Grimstad følgende å si: «De er reaksjonære og høyreorienterte. Deres leder er en opportunist og de mangler på samme måte som klanen, en solid ideologisk forankring for deres politikk».

ANTI-SIONISMEN I SOVJET

Sovjets anti-sionistiske holdning, mente han vi måtte se på bakgrunn av den meningsforskjell det er mellom den sionistiske og den ikke-sionistiske del av den jødiske rase. I Sovjet, som i de fleste andre land, er statsapparatet kontrollert av jøder, men ikke sionistiske jøder! Det er likevel verd å legge merke til, at jødene ikke er en forfulgt, men derimot en privilegert gruppe i det sovjetiske samfunn. De

Hvem var de gode - - -

(Forts. fra side 5)

KOHT, Halvdan, utenriksminister. «Dormer har hatt en samtale med Trygve Lie, hvor denne nevner at årsaken til at så mange har vendt seg mot (Nygaardsvold) regjeringen er opplysninger om at Koht ble advart 4. og 5. april (om tysk aggresjon mot Norge). Det foreligger bevis for at Koht mottok disse rapportene (fra Berlin, Stockholm og London). Det folket i Norge ikke vet, men som hr. Lie håper de snart vil få vite, er at Koht holdt disse rapportene for seg selv og ikke sa et ord til sine kolleger». (Sir Cecil Dormer, britisk minister, Oslo, 1939—40, i et brev til Anthony Eden, Foreign Minister, 1.4. 1941 DB).

«Sir Cecil Dormer kom for tre kvarter siden. Han kom sammen med norske utsendinger (Koht og oberst Birger Ljungberg) denne morgen. Jeg antar de alle er litt misfornøyde — noe som ikke skal bebreides dem, poor darlings. Men vi har ikke tenkt å sitte rolig for lenge under deres offensive bebreidelser. I betraktning av deres fullstendige ineffektivitet — så bør de ikke slippe unna påtale — Jeg forstår ikke nordmenn». (Cadogan diary, 5.5.40).

LIE, Trygve, statsråd i eksil og senere FN generalsekretær (Arbeiderpartiet). «For å dempe opposisjonen la Trygve Lie fram et forslag som gikk ut på at regjeringen skulle si klart fra at den ville innlevere sin avskjeds-søknad så snart den kom hjem. Kongen skulle så utnevne en koalisjonsregjering etter å ha diskutert saken med hjemmefronten og London-regjeringen. Til å begynne med likte hverken Kongen eller Nygaardsvold ideen, men de ble overtalt». (Collier, mars 1943. FO. DB).

«Allerede i 1941 utarbeidet han (Lie) en plan om en nordatlantisk forsvarspakt mellom Storbritannia, USA og Norge — at Danmark skulle holdes utenfor et slikt samarbeide, at Island skulle bli uavhengig og at Færøyene skulle bli norsk. Samtidig skulle briter og amerikanere få baser i Norge — Bakgrunnen for motviljen mot danskene var at de ikke hadde gjort noen motstand mot tyskerne og at de i 1941 utleverte seks torpedobåter

er det eneste folkeslag overhodet, som så fritt tillates å emigrere selv om det ofte dreier seg om høyt utdannede og for Sovjet viktige folk. De holder likevel sammen tross meningsforskjellene».

istedenfor å senke dem — Senere ser man ikke mer til Lies forslag». (FO 1941—42. DB).

«Dersom Trygve Lie ikke fikk det som han ville, kom han til å be russerne rykke Norge til unnsetning. De ville da også gå gjennom Sverige og samtidig som de ville bli hilst med begeistring i Norge, ville de kunne holde svenskene på plass som Europas slemme gutter». (Sven Grafström i det svenske UD til den britiske minister, Sir Victor Mallet, Stockholm, 23.4.45. DB).

«Trygve Lie — elsket å diskutere problemene over et godt måltid. Han pleide å si til (Hans) Berg (statsråd i den norske ambassade i London): «Hvor skal vi spise idag? — Berg var kjent som en gourmet. — Jeg fikk bedre mat under krigen enn både før og etter, takket være Lie og Berg». (Collier til DB 21.4.73).

«Forfatterinnen Shirley Hazzard — som kjenner FN fra over ti års arbeid der — kaller Lie en løgner, midtelmådighet og feiging». (VG i en anmeldelse av hennes nye bok «Defeat of an Ideal», 25.4.73).

«Døden startet, som med Nasjonenes Forbund, med en helt utilbørlig pasifisering — I 1949 laget Trygve Lie en hemmelig avtale med FBI — Med Lies samtykke hadde de åpnet et filialkontor i FN-bygningen. Noe mere skadelig for moralen kan knapt tenkes — Hundrevis av de dyktigste i staben ble avskjediget under disse skammelige arrangementer. — Sekretariatet ble tappet for kraft og vitalitet. Og slik forble det». (Joseph Hone, som også arbeidet i FN i en anmeldelse av samme bok i the Daily Telegraph, 3.5.73)

NYGAARDSVOLD, Johan, statsminister 1935—45. (Arbeiderpartiet). «Det er dessverre noen militære her (London) som prater mye rart. De vil at Kongen skal gjøre et statskup, avsette regjeringen, sies det». (Unni Diesen, Kohts sekretær i «Kvinne i krig», 26.6.40).

«I 1942 og 1943 var regjeringen Nygaardsvold utsett for hard kritikk. Det dannet seg to opposisjonsfløyer — Stockholmsopposisjonen besto av misfornøyde flyktninger og forretningsfolk — Londonopposisjonen mest av misfornøyde nordmenn i England. Det ble gjort flere forsøk på å fjerne regjeringen». (FO. DB).

«Splittelsen ville gi nazistene alt for gode propaganda-kort». (Collier. FO. DB).

«Benjamin Vogt — har nylig sendt en skrivelse til

Sannheten - -

(Forts fra side 3)

Hva var så sannheten om Lusitania? Det samme som tyskerne i sin tid hevdet — at skipet i virkeligheten var en kamuflert hjelpekrysser for den britiske marine, at den gjentatte ganger hadde fraktet tropper, ammunisjon og annen kontrabande over Nord-Atlanteren? Og at den på sin siste ferd var så lastet med ammunisjon og eksplosiver at dette er den eneste forklaring på hvorfor 30 000-tonneren sank i løpet av bare atten minutter?

Sannheten er nok enda mer brutal, og enda mindre flatterende for de allierte. I særdeleshet for de engelske politikere og officerer som i begynnelsen av 1915 skulle lede sjøkrigen fra det britiske Admiraltet i London. Blant dem var den unge marineminister Winston Churchill, som var en ærgjerrig, men høyst omstridt politiker. Når det gjaldt utformingen av marinens krigspolitikk, var hans bitreste motstander Lord Fisher, den aldrende flåtesjefen. Churchill trumfet på egen hånd igjen, som ble en fiasko og som kostet de allierte over 100 000 mann.»

Her står det i artikkelen, som er skrevet av Colin Simpson i 1972, et foto av Winston Churchill med tekst under: Sannheten er kanskje

statsministeren (Nygaardsvold) hvori han henstiller at (statsråd) Frihagen øyeblikkelig må ta avskjed på grunn av manglende forberedelser av forsyningen av Finnmark — regjeringen ikke hadde noen som forsto deres (engelskmennenes mentalitet og kunne snakke med dem». (Statsråd Paul Hartmanns «Bak fronten», 16.1.45).

«Det fantes der (Finnmark) statspensjonister som var nazister. Spørsmålet var om pensjonene skulle stoppes. Det er også på det rene at det ikke er noen lovlig adgang til å gjøre dette, men det ble likevel enstemmig besluttet at man skulle stoppe utbetalingene». (P. Hartmann, 21.2.45).

«Gubben (Nygaardsvold) er grinete over utviklingen og uttalte bl. a. at han var kommet mer og mer i tvil om Norge hadde opptrådt riktig i 1940 når han så at Danmark, som hadde stilt sine flyplasser til tyskernes disposisjon, først ble befridd. Han uttalte også at hvis britene skulle finne på å feire V-dag før Norge var befridd, så skulle det ikke flagges fra norske bygninger». (P. Hartmann, 5.5.45). (Fortsettes)

lite flatterende for Churchills minne?

Artikkelen er som sagt lang, men avslører uten blussel løgnene og propagandaen fra den gang.

Personlig er jeg overbevist om at om nye 50 år vil det komme artikler om SANNHETEN om den samme Churchills ordre helt på slutten av siste krigen om å jevne musikkbyen Dresden med jorden, denne åpne byen, som var overfylt med særlig kvinnelige flyktninger med sine barn fra Østsone-landene, slik at hundretusener omkom eller ble ødelagt i fosforbombenes helvete. Churchills livlege har jo allerede i sin bok fortalt om den kyniske måte Churchill mottok meddelelsen om Dresdens ødeleggelse.

Er det å undres over at hedersgjesten i Oslo Winston Churchills siste ord før han utåndet var: «Jeg er lei allt!»

Alf Magne Gleng.

Demokratisk —

(Forts. fra side 5)

straffet for det samme»!!!

Tryggheten for svenske barn og eldre blir mindre og mindre for hver dag. Vi leser stadig om mord og ran på eldre. Og våre barn våger mange foreldre knapt sende til skolen. Samtidig degger man med alle mulige kriminelle individer, ja det er like før de kriminelle bestemmer utviklingen av samfunnspolitikk. Massemedia, ikke minst Bonnierpressen, gjør samtidig de kriminelle til en form for helter. Selv vil disse ranere, tyver, halliker osv. fremstille seg selv som en slags venstrepionerer og streike bak murene, gjøre opptøyer og stå på fengsels-taket med knyttede never. Det er en skjendel mot hele den svenske arbeiderstand av hjerne og hånd, at denne form for kriminell venstreprofil på like linje skal få føre arbeidernes tale.

Hva Sverige idag behøver er hverken noen Center — Moderat — Folkeparti — eller Nyvenster-politikk. Sverige trenger idag den mest radikale av alle radikale storrengjøringer som noen gang har gått over Sveriges folk og rike! Denne storrengjøring er det bare det nasjonalsosialistiske Nordiska Rikspartiet, som er beredt til å gripe kosteskaftet for å få virkeliggjort!

EN MANNFOLKBOK:

«FRIVILLIG SOLDAT» av Filip Rytterås

Beretningen om de svenske frivilliges innsatser under Finlands krig. Bygget over brever og dagbokoppteget. Pressens dom: «Utgør en hyllning till Frivilligkompaniet, detta lilla, tappra förband».

ppb kr. 39,— + porto

best. gjennom Boktjenesten.

Så langt flygebladet. Vi håper alle husker disse ord neste gang det viser seg at «demokratiet» har sluppet et nytt villdyr løs på det hensyknende «demokratiske» samfunn, det være seg i Sverige eller her i Norge.

Et billedverk - - -

(Forts. fra side 4)

aller fremste linjer og ofte selv måtte kaste vekk fotografiapparatet og gripe til geværet isteden.

Her er bilder fra alle frontavsnitt hvor Waffen-SS deltok, glimt fra alle divisjoners kamp, vi treffer de kjente avdelingsførere midt i kampens tummel og sitter igjen med en umiddelbar følelse av å ha gjenopplevet disse fjerne, stridens år med ukerevyens livaktighet.

Generalfeltmarskalk von Manstein og generaløyntant von Manteuffel har skrevet korte innlegg til et par av bokens viktigste kapitler.

Die Waffen-SS. Eine

Bilddokumentation.

260 sider, ca. 450 hittil

ukjente fotos. Kr. 80,—.

Leveres gjennom vår

Boktjeneste.

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Deutsches Soldatenjahrbuch 1973. 21. utgave av et meget populært verk. Her presenteres tysk «Soldatentum» og militærtradisjon i et rikt antall velskrevne artikler, spekket med illustrasjoner i svart/hvitt og farger. Her er dikt, fortellinger, oversikter, biografier og meget annet. Innledningen er i år ved tidligere generaloberst i Waffen-SS «Papa» Paul Hausser. Boken er anmeldt i F. og L. nr. 4. Et funn for veteraner og samlere.

432 s. innb. kr. 52,00

TILL SALU

Görings Luftwaffe-märke

Pris kr. 35:—

FUP/VÄSTFYLKING

Ellös/Pg 62 26 97 - 1

Sverige

Altmuligmann, Trondheim

Snekker-, murer- og rørleggerkyndig mann ønskes til en del reparasjoner i min leilighet.

B.m. «Kontant betaler»

Lindisfarne —

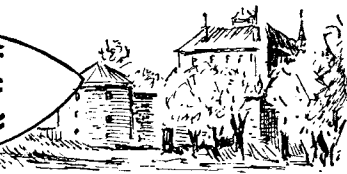
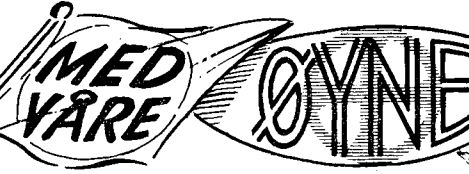
(Forts. fra side 5)

av kristendommen for å skaffe seg selv større makt. De gamle høvdingeættene var samtidig de som utførte de religiøse ritualene, og under påskudd av å innføre kristendommen kunne man ta makten fra og av og til også utrydde disse ættene. De beste eksemplene på slike renegater er oppskrytte helter som Olav Trygvason og Olav Haraldsson, personer som er blitt heroisert gjennom sagaene nedtegnet av den kristne fanatikeren Snorre Sturlason.

(Da det blant leserne av dette blad sikkert er mange personlige kristne må det i parentes bemerkes at dette ikke er ment som noe angrep på kristendommen i seg selv, men på de maktsyke fanatikere og opportunisten som i kristendommens navn har påført de germanske folk så mange ulykker og lidelser).

Den nordiske storhetstid, vikingtiden, førte til slutt til de nordiske folks utmattelse og til de sydeuropeiske statsideers seier. Men den mektige kamp som de nordiske folk førte har ikke vært forgleves. Den har bestandig virket som inspirasjon for nordiske nasjonalsinnede mennesker, og i den skjebnesvangre tid som de nordiske, ja alle germanske folkeslag nå går i møte, vil en slik inspirasjonskilde være av uvurderlig betydning for våre folks videre eksistens, og Lindisfarne vil bli selve symbolet på vår vilje til kamp.

I dag står de germanske folkeslag ovenfor større farer enn noensinne. Nye politiske og økonomiske systemer er i ferd med å legge oss åpne for å gjøre oss avhengige av destruktive og profittsugende krefter ingen kjenner omfanget av. Våre folks kulturelle egenart er langt på vei i ferd med å ødelegges av internasjonalistisk ukultur. Vår rasemesige egenart som har gjort vår rase til den dominerende faktor i verdenshistorien er i ferd med å bli ødelagt gjennom raseblanding og mental forurensning, og våre enemerker er i ferd med å bli invadert av fremmede raseelementer delvis brakt hit av raserenegater. Slik er situasjonen. Vi må overleve gjennom kamp eller gå under, og som Lindisfarne symboliserte våre forfedres motstandskamp mot fremmede innvandrere og ideer, må Lindisfarne idag være til inspirasjon og stå som symbol for vår egen kamp mot våre — de germanske folks fiender.



NYTT FRA MISJONSMARKEN

Uten kommentarer bringer vi følgende lille godbit fra «Nationen»:

«For kort tid siden ble det fra skip utenfor kysten av Syd-Korea kastet i sjøen 100 000 Johannes-evangelier i vanntette plastposer. Vind- og strømforholdene var gunstige, og det er grunn til å regne med at en stor del av posene skulle nå sitt bestemmelsessted — nemlig kysten av det kinesiske fastland. —

Sendingene av plastposene er et lite forsøk på å dekke det enorme behov hos de kinesiske kristne. Posene er ganske små, og foruten Johannes-evangeliet inneholder de et sugerør og en plate med tyggegummi. En regner med at det i mange tilfelle blir barn som finner posene, og både sugerør og tyggegummi er i høyeste grad mangelvare for kinesiske barn. Misjon bak Jernteppet har bekostet hele dette prosjektet, og håper selvsagt at mesteparten av posene kommer i de rette hender.»

SS PÅ TOPP

All slags litteratur om nazisme og nazister later for tiden til å være meget i vinden. Det gjelder både antikvariske bøker fra NS-tiden, memoar-litteratur etter dem som av en eller annen grunn ikke ble henrettet av seierherrene, og ikke minst nyprodusert hetslitteratur i velkjent krigspropagandastil med «sannferdige» beretninger om nazistiske perversjoner og grusomheter. Den sistnevnte sorten er særlig utbredt der hvor engelske og amerikanske bøker hører til dagens tilbud. For tiden er det Fredrik Forsyths «fiction» om «The Odessa File» som topper listen over bestsellere i USA. Boken finnes også på norsk under tittelen «Varulv» og handler om de tidligere SS-menns hemmelige verdensorganisasjon.

«HITLERS JØDEPASS»

Rett som det er kommer det frem nye detaljer i historien om Det tredje rike og Den 2. verdenskrig — detaljer som ofte kan få etterkrigstidens propagandasannheter til å fortone seg noe underlige. Den velkjente historien om den store røde «J»-en, som tyskerne lot innføre i passbøkene til jødiske borgere i 1938, er jo blitt utnyttet til det ytterste som et bevis på nazistenes djevelske rasehat. Når det nu, ifølge en svensk doktoravhandling av fil. mag. Hans Lindberg, vi-

ser seg at hele denne praksisen kom istand etter sterk svensk påtrykk i Berlin, er det vel rimelig å forvente at propagandamakerne vil bli sittende med en flau smak i kjeften. Svenskene truet med å innføre visumtvang for samtlige tyske reisende dersom ordningen ikke ble gjennomført, og hensikten var å oppnå større kontroll med strømmen av jødiske flyktninger som søkte inn over de svenske grensene.

DÖNITZ, SPEER OG BEST I DANSK TV

Hitlers etterfølger, admiral Karl Dönitz, og hans rustningsminister, Albert Speer, samt det man har kalt Danmarks «bøddel» i okkupasjonstiden, dr. Werner Best, vil trass i en proteststorm fra tidligere motstandsfolk, snart få anledning til å tre frem i Dansk TV. I «Nazi-programmet», som er produsert av Danmarks radio, vil bl. a. Dönitz belyse hvor mye realitet det var i planene om å fortsette okkupasjonen av Danmark og Norge — som en slags sikkerhetspant for kapitulasjonsbetingelsene med de allierte. Også planene om å la den tyske hær i Norge overgi seg til den svenske regjering, en plan Himmler gikk inn for, skal drøftes med Dönitz. TV-direktør Lauritz Bindsløv, beroliger med at det er et historisk program, som bl. a. vil fortelle om hvordan Danmark ble frigitt uten blodsutgydelse — «de tre stor-nazister får ikke anledning til å renvaske seg foran kameraet». Blir dette Danmarks svar på Svensk kryssklipping? Intet vil forundre oss i denne sammenheng.

INGEN VIL HA DEM

Arbeiderbladet brakte for en tid tilbake en artig historie om to av våre venner fra den tredje verden, nærmere bestemt Gambia. Etter et besøk av en norsk skjønnhet bestemte de to sorte svar på Per, Pål og Espen Askeladd, å dra på frierferd til det kalde nord. De to må nøye seg med å ha likheter med Per og Pål forresten — Espen Askeladd, hadde jo bestandig flaks — det hadde ikke Gambierne. For å komme til Oslo, hvor piken bodde, pakket de tam-tam trommene og snek seg med et finsk skip. Hvordan det står til med geografi-kunnskaper på det sorte kontinent, vet vi ikke, men vi mistenker det værste. De to kjær-

lighetssugne fra apekattens land havnet nemlig i den røde boks land, Kina! Der var de naturlig nok ikke særlig velkomne og den britiske ambassaden som ivaretar Gambias interesser i Kina, var ikke særlig ivrige etter å ta saken. Den finske kapteinen hadde fullt mannskap og hadde heller ikke noe bruk for de to, men alt tyder på at de måtte følge båten til dens neste bestemmelsessted — New Orleans i USA! Men det er jo hvite kvinner også der, selv om de ikke akkurat snakker Oslo-dialekt.

ENDA ET NYTT OG MERKELIG PARTI

Sosialistisk Valgforbund er dannet. Det betyr et listesamarbeid mellom de tradisjonelle moskva-kommunistene og det mer Mao-inspirerte SF. I tillegg kommer Demokratiske Sosialister — AIK og såkalte partiløse sosialister. Vi tviler ikke på at noen i dette bedervede «demokratiske» land vil finne et alternativ også der. Velbekomme!

DRØMMEN OM DEN STERKE MANN?

Forretningsmannen og kjendisen Olav Thon (han med alle gårdene De vet) er blitt intervjuet i A-Magasinet, hvor han gir uttrykk for sin beundring av general de Gaulle. «De siste ukers situasjon på valutamarkedet har ytterligere overbevist meg om hvor uendelig forutseende han var», uttaler Thon. «Og klok. Dessverre for ham, og for verden som kommer etter, var han 20 cm for høy, for rett i ryggen og hadde for dominerende nese til å bli hørt i en tid da det var mer viktig å være prototypen på en demokrat enn en god leder for folket.» (Uthevet av oss.)

Når det gjelder politikken, er ikke Thon synderlig opp-tatt av den. Han mener at hver tidsepoke har sin «trend», som det ikke nytter å snu. «Men det vet jeg», sier han, «at greier ikke sosialiseringspolitikken å få innlemmet arbeidsglede og belønning for innsats i sitt program, blir snart hele befolkningens hovedbeskjeftigelse å heve trygder og stønader i et temmelig grått og ensformig samfunn. Konsekvensen av dette vil med tiden bli en forherligelse av de fremstående lederskikkelser og overbelønning av innsats i en grad vi ikke fatter». Vi vil ikke nøle med å gi

Thon rett på dette punkt. Man skulle nesten tro han hadde lest Folk og Land!

ÅPNING TIL HØYRE I CANADA?

Den kommunistiske partiavisen i Canada, «Canadian Tribune», gråter sine bitre tårer. En lokal såkalt høyre-ekstremist gruppe som kaller seg «Western Guard» under ledelse av en herr Andrews, har nemlig greid å oppnå hele 1900 stemmer ved et valg på det lokale plan. Og i Toronto-distriktet oppnådde gruppen 4000 stemmer til tross for at massemedienes kjæreste beskjeftigelse i tiden frem til valget hadde vært en intens hets mot den.

Kommunistorganet tolker det som et meget dystert tegn i tiden at «små bander av fascister» kan oppnå en viss suksess i å danne «allianser mellom de mest rabiate høyre-ekstremistiske og antisovjetiske elementer i lokalsamfunnet».

Av «Western Guards» program fremgår det at gruppens siktemål i Canada er å utvikle en sunn, kulturelt preget holdning til politikken samt å fremme en likeledes sunn forståelse for betydningen av autoritet, disiplin, plikt og ære; dette i motsetning til slike media-produserte plattigheter som «humanisme», «varme», «inderlighet», «sosial bevissthet» osv.

Ja, det var fæle greier!

STATSHEDNING?

Er du statsbedning, så betaler du gladelig 80 prosent av dine inntekter i direkte, og især indirekte skatter, for at du kan bli administrert, kontrollert og neglisjert. Hver den som har trelens ånd, finner trelens kår tilfredsstillende. (\$ 100—1946)

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:
Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—
Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, O